

Коли відпочивають янголи
Марина Аромштам

(Уривки / Скорочено)

Частина перша

1

Все могло скластися інакше, якби

у мене був тато. Тоді мама могла б з ним порадитися. Порадилася і не віддала б мене вчитися до Тетяни Володимирівни. З тих пір пройшло багато років. Але коли зі мною що-небудь стається – хороше чи погане – я про це згадую. А якби в мене був тато, я ніколи б про ангелів не дізналася. Тому невідомо, добре чи погано, що його тоді не було. [...] Але в мене не було тата, який міг забезпечити [...] щасливе життя. Він жив на батьківщині шампанського, у Парижі, як тато у вихідний день сидить в ресторані на самому високому поверсі Ейфелевої вежі, з бокалом цього шампанського. Як там моя дівчинка, моя дочка? Треба б запросити її в гості, разом з другом Єгором, – показати їм Париж з вишки. Але мій тато, скоріше за все, нічого такого не думав. Як пояснювала мама, він взагалі ні про що не міг думати, тільки про означення – "не сповна розуму". Або "геніальний". Вибір означення залежав від маминого настрою. У мене ми вирішували задачі. Можна було вирішувати задачу хвилин десять чи п'ятнадцять. Інколи (дуже-дуже рідко) було потрібно робити. А потім потренуватися, щоб наступного разу справитися. Але вирішувати задачі, які до тебе приходять. Мама говорила, деякі складні задачі тато вирішував місяцями. А на одну пішов цілий рік – той самий рік, коли до тебе в дачі потрібен був хороший математик. До того ж татові подобалася Франція і все, що з нею пов'язано. Тому з татом Дідусь одягнув білу сорочку – ту, в якій він колись ходив з бабусею в театр, – побризкав себе своєю улюбленою водою для дітей, дідусь справив дуже приємне враження – таким веселим і молодим він виглядав. Медсестра з задоволенням обробляла, всередині якого була я. Маляті (тобто мені) повезло, сказала медсестра. І моїй мамі також. Не те що тато, а мама за них мама. "-Та ніяк. Так і йдуть. Чи таксі яке піймають!" Мама зітхнула, і ми поїхали додому.

2

Французька задача, за яку взявся мій тато, не мала рішення. Але в далекій Франції від цього не засмутилися. Він вирішив взяти іншу задачу, і він так і не вернувся. Тому ми жили утрьох: я, мама і дідусь. Мама теж вирішувала задачі. І до цих задач обов'язково повинні були знаходитися. Як, наприклад, рішення з моїм вступом у перший клас. Як я уже говорила, мамі ні з ким було порадитися – з ким-небудь близьким і дорогим. Зазвичай вона радилася з татом, а тато з Валєю із сусіднього під'їзду. Взагалі-то мама не збиралася з нею радитися. Це вийшло випадково. Тітка Валентина і ні. Мама сказала: поки що ні. Вони з дідусем ще не вирішили, куди мене віддати. Вони хотіли б знайти для мене місце, але ала вимагати від мами пояснень, і мама розгубилася.

Це не значить, ніби вона не знала. Вона знала, адже вони з дідусем багато про це говорили. Під час таких розмов мерла ще до мого народження. Але, за словами дідуса, моя бабуся була дуже мудрою людиною. Не просто мудрою, а розумною. Азубував це усім своїм виглядом – було б просто безглуздом. Особливо тепер, коли вона померла.

А бабуся вважала: найцінніше в людині – її внутрішній стрижень. Стрижень – вісь людської особистості, як хребет у людини відразу відчувається.

І якщо цей стрижень був, а потім зламався, вся людина всередині розпадається на шматки. З вигляду ніби нічого не сталося. Учителька повинна бережно ставитися до дитячих стрижнів, думали бабуся і дідусь. Тільки як це означити? Означити в першому класі. Ти ж не можеш прямо спитати: "Скажіть, ви розбираєтеся у внутрішніх стрижнях?" Бабуся це розуміла. І мама теж розуміла. І всі оєї мами.

[...]

Але коли прийшов час записувати в перший клас мене, скористатися бабусиним способом не вдалося. Сніг у Парижі і пропонував мамі творчо підійти до поставленої задачі. А потім поїхав у командировку, відклавши рішення. Пояснити все це тітці Валі із сусіднього під'їзду мама, звичайно, не могла. Тому вона зам'ялася і стала щось бурмотіти: "Дурниці! Учителька повинна давати міцні знання. Ось що таке хороша вчителька! Тому що початкова вчителька повинна бути такою, щоб діти не боялися її. Мама не стала уточнювати, про який фундамент йде мова. Малося на увазі, ніби це і так зрозуміло. Згадувалися фундаментальні знання, що фундамент в даний момент важливіше. До того ж тітка Валя дуже енергійно на неї накинулася і стала поводитися з нею як з дитиною і фантазують. Дитина повинна йти в школу. Обов'язково. Нічого втрачати рік. Особливо такій дитині, як я. Ця вчителька повинна сказати, що фантазії ні до чого хорошого не приведуть. Людина вся зсередини стоншується і стає що твоє скляне, не пристосовані до життя. А треба огрубляти. Шкіру дитині нарощувати. Для цього школа і потрібна. І для знання. І мама записала мене до Тетяни Володимирівни. Якщо там ще є місце. Минулого тижня тітка Валя записувала в школу, але не встигла. І вона обманувала до життя справили на маму сильне враження. Так як заспокоїти її було нікому, вона, повернувшись із школи, сказала мамі: "Не можна допускати, щоб дитина не вступила в клас. Двадцять сьомою по списку, хоча дозволялося записувати тільки двадцять п'ять чоловік. Тетяна Володимирівна може допомогти з ремонтом класу, – і записала. Тільки тому. І мама зраділа, що задача вирішена.

Як з'ясувалося, вона помилилася.

3

[...]

Існує такий закон: треба любити свою першу вчительку. Всі діти підкоряються цьому закону. І Тетяна Володимирівна

ій спідниці та з нігтями, пофарбованими в маленькі помаранчеві квадратики.

Але мені завадила несхожість характерів.

Першого вересня Тетяна Володимирівна привела нас в клас і наказала здати букети. Першокласники мають й вітів. Занадто багато. Від цього вони навіть втрачають у своїй красі.

Ми склали квіти на стіл, а потім Тетяна Володимирівна поставила їх у відра для миття підлоги. Відра були приклади ставила на стіл у вази. На одному букеті сиділа велика пластмасова божа корівка, а інший був прикрашений квітами, примостився в пляшечці на підвіконні.

Сьогодні дуже важливий день, сказала Тетяна Володимирівна, початок нашого шкільного життя. Це свято, тож треба додати до дошки вазу, а в ній – стебельце. На стебельці в шаховому порядку охайно розмістилися листочки, схожі на охайну руглою серединкою і рівненькими пелюстками. Трохи схоже на ромашку. Треба було прикрасити вазу узором миття підлоги.

Я подивилася на дошку і зрозуміла, що не хочу так малювати. Чому я повинна малювати вазу, якщо мій букет уже готовий? Дідусь не став купувати квіти в магазині, а привіз їх з дачі. Спеціально поїхав і привіз. Ці квіти виростила мама, нашіптуючи якісь слова. Можливо, про те, як потрібен мені фундамент для майбутнього життя. Мама говорила, що тепер мої особливі квіти сиділи у відрі для миття підлоги разом з іншими букетами, і їм було тісно. Я відчувала нуду у Тетяни Володимирівни.

Це були айстри. Я знала, що "айстра" означає "зірка", а кошлаті голівки нагадують жмутки світла, які зірки викликають, порахувати. Про безкінечну безліч мені розповів дідусь. Він говорив, це найголовніше в математиці і взагалі в житті. Я вирішила намалювати величезне відро – таке велике, щоб усі квіти не відчували тісноти. І в них повинно бути багато зірок, ніби це спалахи далеких зірок.

Пройшло небагато часу, і Тетяна Володимирівна стала запитувати: "Скільки квітів у вазі? Скільки пелюсток у букеті?" Як вона зрадіє, коли я скажу: "А у мене – безкінечна безліч. Тому що сьогодні свято – перше вересня, а безкінечна безліч – це свято". Тетяна Володимирівна, однак, зовсім не зраділа. Вона сказала, треба уважно слухати завдання. І ваза у мене вже готова. Тоді все буде виходити красиво. А ми все повинні робити красиво, – вона мигцем поглянула на свої помаранчеві букети, мою неохайність. Сьогодні свято, перше вересня, ми ще тільки почали вчитися, і у нас усе попереду.

Через деякий час був ще один урок малювання. Ми малювали уставайлика. Треба було накреслити чотири кола, обличчя і розфарбувати. Я добре вміла малювати кола і швидко виконала завдання. Потім подивилася на картинку уставайлика, не може ні лягти, ні сісти. Але повинен же він щось робити? А йому навіть поговорити ні з ким! І тоді я намалювала уставайлика, який може і лягти, і сісти. Вийшла ціла сім'я. Найбільшому уставайлику я намалювала бороду, щоб було видно: це уставайлик-дідусь. По два великих кола і по два маленьких. Всього шість великих і шість маленьких. А можна ще по-іншому: у одній вазі чотири уставайлики. Так навчив мене рахувати дідусь. Але головне не це. Головне, що уставайликам, коли їх троє, не нудно сидіти. Тетяна Володимирівна проходила між рядами і дивилася, хто що намалював. Вона заглянула в мій альбом і сказала:

— Яку помилку допустила Аліна? — спитала вона зі звичною лагідною строгістю, яка не дозволяла запереченням. Всі тут же підняли руки і стали трясти ними в повітрі. Тетяна Володимирівна викликала одного товстого хлопчика. — Нам задавали намалювати одного уставайлика, а вона намалювала трьох!

І всі відразу відчували, що я зробила щось погане. Якусь глибоко неправильну справу.

Тетяна Володимирівна схвально кивнула хлопчику – солдатику, дозволила йому сісти, а потім поділилася з класом. — Аліна, мабуть, не вміє дивитися. Або у неї щось з очима. Якось хвороба. От оце що таке?

Вона взяла олівець і показала на уставайлика-дідуся.

— Це борода, — сказала я тихо. За правилами я повинна була щось сказати.

— Ви чули? – деякий час Тетяна Володимирівна схвально вглядалася в клас, який розвеселився по команді, а потім повернулася до мене і, повертаючи альбом, дзвінко його захлопнула: — Перероби малюнок дома. Як вимагається. Завтра мені покажеш.

Потім вона стала хвалити роботи інших дітей. Всі діти впевнено рахували кола, і за це Тетяна Володимирівна хвалила, щоб уставайлики не турбувалися, і примовляла: "А мені сонечка не потрібні, а мені сонечка не потрібні".

Дома я відкрила альбом, поклала перед собою картинку і деякий час на неї дивилася. Уставайлики, здавалося, були щасливі. Дивилася на менших уставайликів. Від цього очі у неї ледь-ледь здвинулися вправо, додаючи обличчю лукавства. Я відправилася гуляти. А навколо намалювала метеликів. Я тоді дуже любила малювати метеликів. Набагато більше, ніж уставайликів.

Дідусь прийшов з роботи, і я показала йому картинку. Він довго і з задоволенням розглядав уставайликів і жартував. Дідусь повісить його над столом у кабінеті. Якщо йому раптом стане сумно, він подивиться на картинку і відрядить. Я вирвала листок з альбому і подарувала дідусеві. А другого уставайлика малювати не стала, хоча мені було сумно, бо вона забула.

4

Досить швидко з'ясувалося: всі учні в класі діляться на нерівні групи. Перша група була маленькою. В неї входили тільки ті, хто не любив математику. До неї о них зверталася, говорила, що він чи вона – "молодець". І солдатики отримували більше всіх картонних сонечок. Всі решта були Тетяні Володимирівні нецікаві і викликали нудьгу. Нудьга була неймовірно заразною і була байдужою до всіх. Ми мували сонечок. Час від часу Тетяна Володимирівна про них згадувала і говорила: "Так. Всі мовчать і працюють".

яна Володимирівна з дратівливістю починала вимагати, щоб вони щось повторили – іще й іще раз. У ці моменти живе життя.

Особливе місце в групі дурнів займав Колян. Тетяна Володимирівна, звертаючись до нього, завжди трохи підмишляла, так сиди тихо!" Але діти називали його Колян: "Колян сказав", "Колян кинув (впустив, штовхнув, зробив)", "Колян був не просто дурнем, від якого з незрозумілих причин вислизали букви і цифри в їх істинному значенні", "Колян кійно. Всередині у нього працював якийсь бездумний механізм, який змушував раптово махати руками, пищати, кричати на себе. Я її розуміла – не дивлячись на несхожість характерів. Мені теж не подобалося, коли хтось ні з того ні з цього виходив. І це створювало деяку непередбачуваність у нашому шкільному ЖИТТІ.

Хоча Колян корчив гримаси, на перервах кричав і носився по класу, в цілому він був нешкідливою істотою. Поглядом і дзеркальце зберігалося в учительській сумочці. Тетяна Володимирівна час від часу витягала його назовні, отримувала красу, придушувала позіхи і починала урок.

Ось це дзеркальце і трапилось Колянці на очі. Точніше, його ручка, яка стирчала із недбало прикритої сумочки. У Коляна не було злих намірів. Він просто проніс мимо в час перерви, демонструючи чудеса гнучкості і чуйності. Дзеркальце за ручку, яка стирчала. Він і не думав скриватися і продовжував божевільний біг, розмахуючи дзеркальце. Потім прозвенів дзвінок, і щось в бідній голові Коляна клацнуло. Він заметушився по класу, віддаляючись від джерела звуку. А потім і зовсім опинився в останніх рядах і, намагаючись замести сліди свого ненавмисного виходу, і завмерли поруч з партами. Тетяна Володимирівна кивнула, клас дружно видихнув і опустився за столи, а воно вийшло за двері.

На обличчі Тетяни Володимирівни раптом закипіло життя, зробивши його невпізнаним, майже негарним. Всі в класі зупинились. — Хто дозволив лазити в мою сумку?— Тетяна Володимирівна вимовила це з незнайомими інтонаціями.

— Хто взяв дзеркало?

Хтось із солдатиків тут же підняв руку.

— Ти?

— Ні, — злякався відповідач. — Це Колян взяв. Я бачив. Він з ним бігав.

— Ні, не я! — заканючив Колян, і було видно, що йому дуже страшно.

— Де дзеркало, я вас питаю?

Колян все продовжував нити і віднікуватися. Було видно: толку від нього не добитися. І Тетяна Володимирівна знову звернулася до нього.

— Хто був у класі на перерві? Хто останнім бачив дзеркало? А ну, встати!

Встали майже всі. Тільки чотири дівчинки залишилися сидіти.

— Стояти струнко. Руки за голову! Будете так стояти, поки дзеркало не знайдеться.

Ми встали і невпевнено заклали руки за голову. Як в кіно про бандитів. Чи про терористів. Терористи кладуть руки за голову.

І так ми всі стояли перед Тетяною Володимирівною, весь перший клас. Вона сиділа за столом, листала журнал. Одна маленька дівчинка в останньому ряду раптом підняла руку і почала нею трясти. Ми завжди так робили, щоб привертати увагу від нетерпіння.

— Я знаю, де воно! Я знаю! — голосно зашепотіла дівчинка. Хлопці стали переглядатися. І вчителька, нарешті, звернула увагу на неї.

— Я тебе слухаю!

— Ось воно у відрі!

Всі обернулися і подивилися, куди показувала дівчинка. Серед паперу в сміттєвій корзинці виднілася ручка дзеркальця, що вийшла з класу.

Тетяна Володимирівна підійшла до корзинки, дістала звідти дзеркало, потім повернулася до столу, різко схвативши його за край. Вона не могла бути і вчителька постійно за це боролася. Але тепер вона сама грюкнула дверима і пішла. А ми всі встали опускати руки і сідати. А дівчатка всі стояли: раптом Тетяна Володимирівна вернеться? Але потім сіли і воно прозвенів дзвінок. Це був дзвінок з останнього уроку. В звичайні дні Тетяна Володимирівна строїла клас парами, щоб вести нас було нікому. Тому ми ще трохи посиділи, а потім хтось із хлопців крикнув:

— А що, хлопці! Я додому пішов!

Хлопчаки похватили портфелі і побігли з класу. А за ними – дівчатка. І так ми гуртом скотилися по драбині до зовнішнього двору. Мене чекав дідусь. Він спитав, що сталося. Я пояснила: Колян поцупив у Тетяни Володимирівни дзеркальце, а вона сказала: "Встати, руки за голову!" Треба було стояти, поки дзеркальце не знайдеться. "Але дзеркальце знайшлося в смітті. Тому що Колян не хотів украсти. Він просто трохи божевільний. Дідусь погладив мене по голові і більше не сказав нічого. Вночі на мене напали. Хтось сухий і пекучий, який бажав залишити мене без стрижня. Ворог був невидимий і вийшов з горла, щоб зробити там дірку. В горлі неймовірно скребло. Я не могла сама справитися з ворогом і стала кликати на допомогу. Хвилини на хвилину.

[...]

Після уколу жар мене відпустив, і я стала погрузатися в спокійну дрімоту уже впізнаної хвороби. "Швидка" поїхала, і я почула глушені голоси.

[...]

— Аліну треба забрати зі школи. Із цієї школи. Від цієї вчительки. [...]

— Тату, мені все подобається. Але що стосується Аліни...

— Я все-таки думаю, треба ще пошукати для неї вчительку.

А потім, під час церемонії нагородження, цей старенький, Зубов, піднявся на сцену, щоб повідомити публіці с...
у Зубов виділив одну вчительку. Це Марсем. Він відмітив її здатність вигадувати. Але справа не тільки в цьому
і якість! І важко виконувана!

А взагалі – він за те, щоб педагоги як можна більше "якали".

Тут Зубов зробив невелику паузу, спостерігаючи вироблений ефект, а потім роз'яснив: пройшов час, коли в по...
іншого питання – "Як?" — "Як робити це "що"?"

Тут всі зрозуміли, що старенький – гуморист і вигадник, і з полегшенням розсміялися. А він оголосив, що наго...
одну незвичайну школу. Зубов обійняв і розцілував Марсем і подарував їй квіти. Вийшло, що вона теж перемо...
Як і В.Г.

7

[...]

Щоденник Марсем

...Я повісила над столом портрет Корчака. Чому?

Тому що закінчується на "у"!

По-моєму, вичерпна відповідь. Є речі, які краще не пояснювати – будуть вважати ідіотом. Або вийде вульгарш...

І яка нелегка занесла мене на цей конкурс? Директор уговорив? Оригінальний метод роботи? Самобутнє баче...

Випендритися захотілося – от і погодилася. А раз погодилася, треба було грати за правилами.

Вийти і сказати: "Корчак – це наше все! І скоро вчені відкриють в мозкові центр демократії. Приймеш пігулку –

Глядиш – і обскакала б цього В.Г. з його хімічною любов'ю.

Так ні ж! Не вистачило сміливості публічно збрехати.

А може, треба було чесно сказати: я була молода і глупа, коли повісила цей портрет. Я і правда тоді думала: оо...
, як прийду і скажу дітям: беріть! Все моє – ваше.

І в один прекрасний день дійсно сказала: давайте придумаємо закони і будемо за цими законами жити. Дітям

гато різних законів, записали їх на альбомний листок і здали мені, щоб я вклеїла листок в рамочку і повісила н...

Я, дуже задоволена, принесла підсумок колективної праці додому і стала трудитися над рамочкою. Поки рамо...

а: діти, яких я п'ять років вчила прекрасному, доброму і вічному (з чотирьох рочків), – повні кретини. А можли...

а кретинка. Демократка. І треба щось з цим робити. І з учителькою, і з цими законами.

Я вирішила: треба спробувати іще раз. По-іншому. Я сказала: подивіться на цю фотографію. Це Януш Корчак.

газових камерах. Але це сталося, коли почалася війна. А до війни Корчак писав книжки і придумував для дітей

ися уроки, і всі – діти і дорослі – бігли на вулицю грати в сніжки.

Коли випадає сніг, ми теж влаштуємо таке свято. Хочете?

Діти хотіли. І я думала, що успішно впроваджую цінності. Треба тільки дочекатися снігу.

І сніг нарешті випав.

Краще б він не випадав. Це бажання зайвий раз підтверджує кретинізм учительки: адже в наших широтах во...

Другий запис

Я ніколи не обзивала дітей.

Ні кретинами, ніким. Тому що демократичні цінності зобов'язують поважати чужу особистість. А про себе я ду...

не замінимі. Коли вони придумали ці ідіотські закони, я просто впала у відчай. Що в мозкові немає центру дем...

свободу, рівність і братерство. Іще я зрозуміла, що погано їх вчила. Раз вони видумали такі закони. І такі пока...

бре. Але виявилось, їм часто бувало погано. Навіть тоді, коли я думала, що їм добре.

І я нічого не знаю про їхнє внутрішнє життя. Про те, що в них всередині. А це так важливо. Це, можливо, найго...

ся. Можливо, центр демократії у них тому і не утворився: я почала не з того кінця.

І я тоді дала собі слово: коли у мене будуть "нові" діти, я почну по-іншому. Я взагалі стану іншою людиною. Не...

вдивлятися – щоб вгадувати дещо про внутрішнє життя. Можливо, їм чогось не вистачає для цього життя. До...

проникливого випромінювання, для якого тілесне – не перепона.

А Корчак нехай висить над столом. Нехай дивиться, як у мене вийде. Як я буду грати з дітьми в ігри, які приду...

, з нашого важкого сумісного буття.

Другий запис

Для потомків: спеціально переписала в зошит ті самі закони, з яких все почалося. В дужках – мої коментарі. Ш...

Закони(написано зеленим, підкреслено червоним)

1. Не можна битися, поки хто-небудь заплаче. (В тому смислі, що якщо вже когось довели до сліз, то далі не м...

2. Неможна бити по обличчю.

3. Не можна бити ногами.

4. Не можна, щоб хлопчик бив дівчинку, і навпаки.

5. Не можна лаятися в класі матом.

6. Не можна запізнюватися.

7. Не можна пропускати чергування.

8. Не брати чужі речі без дозволу. (Було "без дозволу").

9. Не заважати вести урок учительці. (Видимо, мені).

10. Не можна пропускати заняття, не попередивши вчительку.

11. Не можна обзивати один одного.

Покарання(написано синім, підкреслено червоним)

1. За сльози людини, яку побили, — Три дні поливати квіти. (Зберігаю пунктуацію).

2. За побиття по обличчю – Додаткове завдання з російської мови.

3. За побиття ногами – додаткове завдання з математики. (Чому вище з великої букви, а тут – з маленької, не з

4. За бійку хлопчика з дівчинкою вони отримують прибирання в класі чотири дні.

5. За лайку матом – три дні поливати квіти, два дні прибиратися в класі і ще додаткове завдання з російської м

6. За запізнення – вивчити вірш.

7. За пропуск чергування – додаткові три дні прибирання.

8. За речі, які взяті без дозволу (народна етимологія) – задавати 15 питань йому з теорії. (Це я придумала таку за прочитаним удома. Здавалося – розумно!)

9. За зважання вести урок учительці – вчити правила і вірш. (Особливо мені подобається остання міра.)

10. За пропуск уроків без попередження не ходити на прогулянку і читати десять сторінок (Думаю, зі своєї "ул

11. За образу один одного – додаткове завдання з російської мови.

Частина друга

9

Щоденник Марсем

Вони думають, я повісила портрет Корчака над столом, щоб бути на нього схожою. Упаси Господи! Для цього Я не можу цього чути. Я – проти подвигів. Якщо життя нормальне, в ньому не повинно бути подвигів. Я десь чиг це чи не подвиг, вирішують інші люди. Нащадки. Ті, хто може поглянути на чужу смерть зі сторони. Вони дуА той, хто дійсно помирає, в газовій камері разом з дітьми, не здійснює ніякого подвигу. Йому тоскно, страшно ираю!

Я просто ненавиджу подвиги.

Другий запис

Я просто ненавиджу подвиги — коли їх повинні здійснювати дорослі, в реальному житті. Але діти – це інше.

Діти думають: як добре було б героїчно померти – тільки ненадовго. Сховатися за кущик, підглядіти, як інші бу

А за це, за твою героїчну смерть, за твій подвиг тобі багато що простять – і тілесну невлаштованість, і темні тв

Тільки невідомо, де і як здійснити цей подвиг. Немає місця. Не передбачено. Тому що, якщо життя нормальне

ти ще цього не знаєш. Ти нічого не розумієш. Тобі треба справитися з тим, що всередині. [...]

Другий запис

Якби у них була можливість здійснити подвиг у вигаданому житті! У вигаданому, але щоб було майже як справим жив. А це героїчне всередині – воно як гарантія людської якості, навіть якщо навколо буде нормальне житІ взагалі: можливо, якщо здійснювати подвиги в дитинстві, потім, у дорослому житті, ні від кого не вимагатиме ерті...

Частина четверта

17

Про дитячу любов майже нічого не відомо. На відміну від дорослих, в мозкові деяких учених рано чи пізно щЗвичайно, діти повинні любити свою першу вчительку. Це закон. Навіть для тих, хто не зійшовся з учителькою е любила, хоча і не могла вирішити, яка вона вчителька – перша чи друга. І може, тут діє який-небудь другий. Ще діти люблять маму і тата. Їх вони люблять з самого початку, до всього, що відбудеться потім. До того, як стмає, що відбувається з його долею любові? З тією долею, яка йому призначена? Ніхто не знає.

Якось я спитала в мами, чи буває у дітей любов. Якщо вони вчаться в третьому класі. Або в четвертому. Мамі

ти з хлопчиками, будь ласка. Ніхто не забороняє. І я можу запросити кого-небудь в гості. Наприклад, Петю. Тіл

но зачепила. А ввечері, у присутності дідуса, заговорила про це сама. Зробила вигляд, що їй дуже смішно, і ска

— Тату, ось тут в Аліні питання. Чи можуть хлопчики подібатися маленьким дівчаткам? Буває так, щоб вони

Але дідусь не став сміятися. Він сказав, що завжди любив бабусю і тому не знає. Дідусь зустрів її, коли вчився в

о вважати хлопчиком. А бабусю не можна було вважати дівчинкою. Може, якби він зустрів її раніше, в школі, в

— При чому тут бабуся? — мама знову трохи розсердилася. — Аліна запитує, чи може таке серйозне почуття, я

— Так, так, я розумію. Ну, чому ж — ні? Закохався ж Лермонтов перший раз у п'ятирічному віці? Це достеменно

— При чому тут Лермонтов? — маму явно не влаштовував напрямок бесіди. — Лермонтов — геніальний поет

— Але, Оленько, коли йому було п'ять років, цього ще не знали. Просто виявили, що він закохався... А чому А

— Аліну нічого не тривожить. Просто Наталка заморочила їй голову своїми розказами, — підвела неочікуван

ди з дівчатками в театр, щоб вони не забивали собі голову дурницями.

— Звичайно, звичайно, — дідусь любив ходити зі мною в театр. І проти присутності Наталки ніколи не запер

— Мистецтво здатне дати нам відповіді на наші питання. Я ще знаєш кого згадав? Тома Сойєра. Йому було пр

го почуття здійснив подвиг. Щось схоже на подвиг.

— Тату, ти невинуватий! Том Сойєр — літературний персонаж. А це — живі діти. Ніхто не сперечається: вони

омона. Як ти сміявся. [...]

І дідусь з мамою дуже сміялися — над тим, як ми грали в царя Соломона. Але це — зовсім інше. Не те, про що

18

— Настя, що з твоїми речами? — Марсем вигляділа невдоволеною. — Я ж просила вас охайно складати речі в Сконфужена Настя направилася до шафи і стала возитися зі светром і шарфом, намагаючись змусити їх слухати.

— А це що валяється?

— Шапка. Це Віри.

— Що Вірина шапка робить в проході?

— Вона вивалилася.

— Що значить — вивалилася?

— Ну, вона весь час вивалюється.

— Треба дверцята закривати. Тоді не буде вивалюватися.

Віра встала, засунула шапку в шафу і притиснула дверцятами.

Дверцята тут же знову розчинилися і знову випустили шапку на підлогу, ніби хтось їх зачаклував. Марсем нахилила всі дверцята були напіввідчинені. Деякі — широко розчинені. І від цього клас мав вигляд неприбраного гардеробу.

— Я щось не розумію... Що відбувається?

— Маргарито Семенівно! У мене дверцята не закриваються. Вчора закривалися, а сьогодні не закриваються.

— І в мене!

— І в мене!

Клас загудів, виражаючи скаржникам солідарність. Гул перекрив чийсь тоненький голос:

— Це Єгор!

— Що — Єгор?

— Він магнітики скрутив.

— Що зробив?

— Магнітики скрутив. Із шафочок.

— А Ілюшка з Жорою йому допомагали! — хтось вирішив, що справедливості ради треба викрити відразу всіх.

— Нічого не розумію! — щось заважало Марсем вникнути в те, що відбувалося. Ромик вирішив пояснити:

— Ну, Єгор хотів добути магніти. Щоб зробити вдома машину. А магніти є на шафочках. І він став скручувати магніти! Хочете? Тоді принесіть завтра. А то ножицями незручно.

— І що — принесли? — ошелешена розмахом злочину, Марсем все-таки не могла скрити допитливості.

— Угу! — Єгор сидів, насупившись і вставившись в парту. — Принесли.

— Вони всі троє принесли, — м'яко пояснив Ромик. — І вчора згвинтили. Ось тут не згвинтили. Це моя шафа.

— І ці люди перемогли Дрегона! — Марсем з трудом стримувала невдоволення. — Сідайте. Вирішуйте приклад.

Всі тихенько сіли і відкрили підручники, щоб не заважати Марсем думати. Вона сіла і стала дивитися кудись мислячи.

— Давайте на килим! Поговорити треба, — Марсем прийняла рішення.

Ми сіли в коло, підібравши ноги. Всі мовчали, тому що сказати було нічого. Всі розуміли: справи погані.

Я розкажу вам історію, сказала Марсем. Ні, дві історії. Перша – з реального життя. В одному селі хлопці вирішили зробити колорировані колеса віброкату. Для цього потрібне було спеціальне скло. Різнокольорове. Хлопці стали думати, де взяти скло. Червоне і зелене. Всі взяли викрутки і побігли на станцію за склом, а ввечері влаштували дискотеку – танцювали на танцювальній станції пасажирський поїзд зіткнувся з товарняком, і загинуло багато людей. Про це писали в газетах. Це перша історія.

А ось друга. Якось я зустріла людину, яка кожен день перед заходом сонця начищала до блиску свою лопату. І завжди навіщо вона це робить. "У кожного з нас є янгол, — сказала людина. — Той, що відповідає за наші вчинки. Але якщо хоч щось робимо правильно, вони відлітають у інших справах. І тоді одним лихом у світі стає менше. Якщо ж ми щось робимо погано, то янгол гол знає: ввечері я завжди чищу лопату.

В цей час він може бути за мене спокійний, може від мене відпочити. І він летить рятувати кого-небудь — від лиха. І якщо хоч один з них не з'явиться в потрібний момент, наслідки можуть виявитися дуже сумними".

Так сказала мені та людина. Подумайте про це, добре?

19

Це дуже важливо – дізнатися про янголів. Але слова повинні за щось зачепитися. За щось усередині. Інакше вони не будуть працювати. Як вітер.

Як шум проїжджаючого автомобіля.

Як чужий кіт, що біжить через двір. Він, такий м'який і пухнастий, біжить у своїх справах і не має до тебе ніякого стосунку. І якщо ти не злякаєшся погладити чужого кота, який щойно вибрався з підвалу, — раптом він заразний. І якщо ти не злякаєшся погладити чужого кота, який щойно вибрався з підвалу, — раптом він заразний. І життя кота теж. Він все рівно побіжить далі, у своїх справах. І ти підеш далі, нібито ти нікого не гладив.

З янголами так не можна. Не можна вчинити з ними так, як з цим невідомим котом: все взнати — і піти у свої справи.

Коли ми з дідусем на наступний день прийшли в клас, там уже було повно народу: тато Єгора, і Ілюшин брат, і тато Ілюші. Це дуже важко. Всі лагодили шафочки. А хлопчики подавали викрутки і гвинтики, тому що пригвинчувати важче, ніж розгвинчувати. І всі дивилися чи охайно склали речі — щоб не вивалювалися.

Марсем з'явилася в класі, коли чоловіки склали інструменти і готувалися розходитися. Єгор збирав в коробочку свої магніти.

— Це запасні, — сказав він замість "здрасуйте" і показав Марсем декілька магнітних засувок. — Якщо відлетіть, то це буде погано.

— Добрий ранок, Маргарито Семенівно! — поздоровався Петін тато. — Працюйте спокійно. Янголи сьогодні в класі.

Щоденник Марсем

... Сьогодні під час робочого дня мене переслідувала нав'язлива думка: "Убила б!" Убила і розвісила б по ліхтарях пучення дитячому людству, що лишилося в живих.

Ось як мене розізлили. І навіть думати не хочеться, що можна інакше. Без убивств.

Ось Корчак старався. Він придумав в своєму інтернаті спеціальний орган — дитячий суд. Щоб діти жалілися одне на одного за допомогою мордобою. Більша частина корчаківського судового кодексу закінчується словами: "Простити."

Другий запис

Учительське щастя злегка нагадує щастя ідіота.

Ну, і дійсно: спочатку із шафочок згвинтили магнітики, і ти впав в істерику. Потім магнітики пригвинтили назад, і тоді можна пояснити, від чого ти, власне, стрибаєш?

Тому пояснюю — виключно для нащадків: стрибки викликані раптовим відкриттям: твої діти — вповні люди! З твоїми знаннями, і вони тебе зрозуміли!

Більш того, раптом розумієш: нікому, крім них, ти б цю таємницю не зміг відкрити — з безумною надією, що це правда. Хіба це не причина почувати себе щасливою?..

[...]

Післямова автора

Я читала "Короля Матіуша" своїм учням. Читала — і розповідала легенду про смерть Януша Корчака, про те, як він хотів врятуватися, але не став цього робити. Волів відправитися разом з дітьми. Не захотів їх кидати.

Можливо, це найважливіше, що я встигла розповісти дітям за двадцять років свого вчительського життя. Так, Потім я написала роман "Коли відпочивають янголи" — про те, як учителька читає дітям "Короля Матіуша", а отримав Національну премію "Заповітна мрія".

Після церемонії нагородження до мене підійшли підлітки — ті, що входили в дитяче журі. Підійшли поділитися враженнями. — Ну, а "Короля Матіуша" вам захотілося прочитати?

Вони відповіли:

— Так. Ми думаємо про це.

І одна дівчинка, Юрико, написала мені потім листа — з Південно-Сахалінська. Вона повернулася додому і пішла в бібліотеку.

В бібліотеці дуже здивувалися: там ніхто не чув про письменника Корчака. І не могли пригадати, чи є така книга.

Тоді Юрико почала шукати сама. Їй дозволили. Адже вона в той момент була знаменитою людиною — членом журі.

Вона писала мені, що перерила всю бібліотеку, всі найдовші, найдавші, найзапиленіші і забуті куточки — і знайшла її. Вона і теж прочитала "Короля Матіуша". І тепер не можуть уявити, що колись не знали про цю книгу.

Я страшенно цьому рада. В уявному списку достойних справ я поставила собі жирний хрестик: я подумала, що це моя справа.

Найдіть "Короля Матіуша". Відкопайте в бібліотечному пилу. Відшукайте через чарівну мережу Інтернет. Наткніться на неї. Прочитайте її обов'язково. Інакше ви не зрозумієте щось важливе про себе.

Переклад з російської Євдокії Кашуби